

Denne Dreng var Emanuels Øjsten. Han var opkaldt efter Hansines gamle Fader, Anders Jørgen; men baade i Hjemmet og omkring i Sognet kaldtes han aldrig andet end „Gutten“, et Navn, som Emanuel havde givet ham allerede ved hans Fødsel, og hvis friske Fjældklang alle havde fundet et saadant Behag i, at hans Døbenavn næsten var gaaet iglemme.

Ved Synet af Vatlappen under hans Hueklap udbrød Emanuel:

„Hvad er det, min Ven? . . . Har det nu været galt fat med Øret igen?“

„Ja — lidt,“ svarede Drengen sagte og næsten som skamfuld.

„Det er dog ogsaa rigtig kedeligt med det Øre. Men det er vel ikke noget videre — hva’?“

„Nej, det er helt forbi nu . . . jeg kan slet ikke længer mærke noget.“

„Naa, det var Ret, min Dreng! Lad mig se, du er en kæk Gut og ikke gi'er dig over for saa lidt. Skrællinger — veed du nok — bliver aldrig til noget her i Verden . . . Ikke sandt?“

„Jo.“

„Og saa husker du jo nok, at vi idag skal køre til Mølle efter Middag. Vi to har sandelig ikke Tid til at være syge . . . vel?“

Ude paa Vejen var Hansines Strikkepinde kommen i livligere Bevægelse. Da de andre tav, sagde hun:

„Jeg tror nu, det var bedst, om Gutten blev hjemme idag, Emanuel! Han har slet ikke haft det godt hele Formiddagen.“

„Jamen, kære . . . du hører jo, at det er helt forbi nu. Han siger selv, at han slet ikke længer kan mærke noget. Og veed du hvad, den friske Luft kan da kun gøre ham godt. Den friske Luft er Vorherres Lægemiddel, siger jo et gammelt Ord! . . . Gutten har igen siddet for meget inde og kukkeluret, derfor er han bleven lidt blegnæbet i den sidste Tid.“